

פנינים יקרים

מתורת רבותינו הקדושים מביאלא

- ליקוטי אמרים ככתבם וכלשונם מספרי רבותינו הקדושים •

פרשת כי תשא

• דברי בינה •

כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם וגו'. (ל"ב)
דתיבת לפקודיהם יש בו שני פירושים: האחד, לשון מנין. והב' הוא לשון פקודה והתמנות. שהקדוש ברוך הוא עשה לישראל, שיהיו פקודים וממונים על כל עניני בחינת עולם ושנה, ועל ידי נפשות ישראל יתעלה כל עניני עולם לרום המעלות.
 פרשת במדבר עמ' כה

• ישועות אברהם •

כי תשא את ראש בני ישראל וגו'. (ל"ב)
ואפשר לפרש, שהשם יתברך מרמז דבר זה להצדיקים שמצפים ומיחלים תמיד שיתקדש ויגדל שמייה רבא בעולם. וזה 'כי תשא את ראש בני ישראל' הוא כביכול, אזי תיראו לפעול 'לפקודיהם' שהשם יתברך ימלא כל החסרון מה שחסר לבני ישראל, הן ברוחניות והן בגשמיות, וגם בני ישראל יקיימו ונתנו איש כופר נפשו לה' לעבוד את ה' במסירות נפש, שלא יקלקלו ח"ו השפעות שנתתי להם. ולא יהיה בהם [נגף] ח"ו היינו שלא יפגמו בגופם גם כן רק לעבדו יתברך שמו בכל

הדברים ואז יתגדל ויתקדש שמייה רבא בעולם במהרה בימינו אמן כן יהי רצון. עמוד קנד

• מבשר טוב •

כי תשא את ראש בני ישראל. (ל"ב)
מבואר בספרים הקדושים, כי בכלל מצוה זו לנשא ולרומם ולהגביה את ישראל. ועל פי הכלל שאמר הבעש"ט הקדוש שהתורה נצחית ושייכת לכל אחד ואחד, בכל דור ובכל זמן, נראה שאף כל יחיד ויחיד כלפי עצמו, יקיים מצות "כי תשא את ראש בני ישראל", בנשיאות ראש והכרת ערך העליון, בחשיבות נפשו ונשמתו החצובה מגבהי מרומים.

והעצה לרומם ראש בני ישראל הוא, מרומז בלשון "לפקודיהם", שלא יזלזל חלילה בעצמו ובערך נשמתו, רק יידע נאמנה שיש בתוכו חלק אלקי ממעל שהוא מופקד בידו, ויידע ערך אותו פיקדון, ובזה יחזק את עצמו תמיד. ועל דרך שכתב כ"ק אאמו"ר זצלה"ה בספר הקדוש חלקת יהושע [בפרשתן מהדורה חדשה עמ' תקיט] "או יאמר [כי תשא את ראש], מרמז [לענין] התחזקות, שצריך לדעת, כי השם יתברך - חלק אלקי ממעל, יש בכל ישראל. וזה 'לפקודיהם'

אל משה, הה"ד מתן אדם ירחיב לו, מתנה שאדם נותן משלו ירחיב לו. פירוש: שאחר כך שכח משה את התורה, וניתנה לו במתנה. וקשה אמאי לא ניתן לו במתנה מיד כשעלה ברצונו ליתן תורה לישראל, אמנם מה שנותנים לו לאדם אפילו במתנה - אין נותנים רק לפי יגיעתו. שאחר שיגע משה רבינו ע"ה את עצמו שלא אכל ולא שתה - אחר כך ניתנה לו במתנה. וזה הפירוש [מגילה ו:]: יגעתי ומצאתי תאמין, דהנה מצאתי הוא מציאה, ומה קאמר יגעתי. אלא הפירוש כך הוא: שכפי יגיעתו יש לו מציאה, שכמה אוצרות מתנת חנם יש בעוה"ב, ואין נותנים רק לישראל. ואמאי אין נותנים לגויים, כיון שהוא בחנם, אלא ודאי שאין נותנים רק כפי היגיעה". עכ"ל"ק.

הרי כי אף שהאדם מצידו לומד תורה ביגיעה ועמל כנדרש, עדיין צריך להגיע למתנת השי"ת שימציא לו המציאה. וכן כתב במסילת ישרים [פרק כו], "ענין הקדושה כפול הוא, דהיינו תחילתו עבודה וסופו גמול. תחילתו השתדלות וסופו מתנה. והיינו, שתחילתו הוא מה שאדם מקדש עצמו, וסופו מה שמקדשים אותו וכו'".

ליל ש"ק מקץ, תשס"ה

• הרה"ק ר' אהרן נתן דוד מלענטשנא •
בן מרן בעל הישועות אברהם זצ"ל

ויתן אל משה פְּכֻלְתּוֹ לְדַבֵּר אֵתוֹ בְּהַר סִינַי שְׁנֵי לִזְחֹת הָעֵדוּת וְגו'. (לא יח)

וברש"י: ככלתו כתיב חסר שנמסרה לו תורה במתנה ככלה לחתן שלא היה יכול ללמוד כולה בזמן מועט כזה.

מלשון פיקרון, שיש בכל אחד, ועל ידי זה יוכל לחזק עצמו".

ברכה של גלויות, מבוא

• תולדות אדם •

ולא יהיה בהם נגף. (ל' יב)

כי נג"ף אותיות גפ"ן, הם ישראל הנקראים גפן, כמו הגפן שאין מקבל הרכבה אחרת, כמו כן הם אינם מתערבים באומות העולם. ומה שאנו רואים שלפעמים נתערבו באומות העולם, הוא כמו תערובת יבש ביבש, שאין להם שום תערובת, רק מצד שאין אנו מכירין אותם. וזה שהצדיקים מנהיגים שלא יתהפכו ח"ו מ'גפן' ל'נגף' חלילה.

עמוד צט

• דברי בינה •

העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל. (ל' טו)

השם יתברך גילה, והראה לעין כל, מעלת קדושת ישראל, איך שכל אחד מהם הוא קדושה עצמית. וצוה להם, אשר "העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל". כי כל אחד מהם נצרך לבחינת קדושת המשכן, שהוא תיקון ובנין כל העולם. ואם יחסר נפש אחת ח"ו, לא יהיה נשלם הבנין על ידי איש אחר, וכולם דייקא נצרכים לזה.

פרשת ויקהל עמ' רנט

• מבשר טוב •

ויתן אל משה ככלותו. (לא יח)

מאמר החידושי הרי"ם [חידושי הרי"ם כי תשא דף קלד], וז"ל"ק: "במדרש ויתן

ישראל לתורה רק על ידי קדושת וחזקת דאבהתא.

הג"ה בהקדמת ישועות אברהם

• ואלה הדברים שנאמו לדוד •

והלחת מעשה אלקים המה וגו' חרות על הלוחת. (לב טז)

כתיב "חרות על הלוחות - אל תקרי "חרות" אלא חירות אין לך בן

חורין אלא מי שעוסק בתורה" [אבות ו ג]. לא אמרו מי שלומד בתורה דווקא אלא מי שעוסק בתורה, דהיינו, אף אם עוסק בדברי הרשות ובדברים גשמיים אם הם לשם שמים, ומקבל על עצמו בכל עשיותיו עול מלכות שמים בדרך התורה והיראה, הכל עולה לשורש הקדושה. [וכו'].

כמו כן בכל הדברים שברא השי"ת בעולמו אין בהם דבר ריק. וכל עשיותיו ופעולותיו של אדם תלויות רק בדעת העושה אותם. אם מדבק ומקשר את

אמר כ"ק אאמו"ר [הישועות אברהם] ז"ל: שכל דברי תורה שאדם זוכה

לחדש הוא רק מחמת קדושת אבותיו הקדושים. ולפי עניות דעתי נראה להביא ראיה לדבריו הקדושים, שישראל לא זכו גם כן לתורה רק על ידי זכותא דאברהם אבינו עליו השלום, כמו שאמרו חז"ל [שמות רבא פרק כ"ח] שבעת קבלת התורה צר הקדוש ברוך הוא קלסתר פניו של משה רבינו דומה לאברהם אבינו עליו השלום, כלומר שהתורה שייכת רק לישראל שיש להם זכות אבות הקדושים, מה שאין כן למלאכים.

וכן מצינו אשר אמרו חז"ל [נדרים לח]. שהתורה זכה בה מתחילה משה רבינו

בעת שהשם יתברך נתן לו, כמו שנאמר "ויתן אל משה ככלותו" ונהג משה רבינו עין טובה ונתנה לישראל, והנביאים נקראים אבות, כמו שכתוב אצל אליהו שנקרא אבי אבי רכב ישראל [מלכים ב, ב יב], וממילא זכו

מעשי הצדיקים

שֵׁשֶׁת יָמִים יַעֲשֶׂה מְלֹאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֹׁבֵת שְׁבֶתוֹן קָדֵשׁ לָהּ. (לא טו)

עדות מרן הרה"ק ממעזריטש על אביו מרן הרה"ק מביאלא זי"ע:

וכמו שאמר לי [מרן הדברי בינה] בפה קדשו: אשר הוא מקיים זכירת שבת קודש בכל ששת הימים. וביותר בעת שהוא עושה איזה דבר קטן או גדול בימי חול, אשר על פי דין אסור לעשות מלאכה זו בשבת, הוא חושב במחשבתו אשר עשה זאת אסור על פי תורתנו הקדושה לעשות ביום השבת. ונמצא בדרך זה כל מלאכתו ומעשיו לשם שמים, והיא מדרגית שבת ככולא שעת"א, ובכל דרכיך דעהו.

(הקדמת 'דברי בינה' דברים)

אור יקות

מאוצרו של הרה"ח חיים שלום פרוש ז"ל

ברש"י: כמין מטבע - ראה שתדמה למטבע, שהרי מטבע ללא צורה נפסלת, וכך עליך לראות שלא תקלקל את צורתך, אלא הצורה תהיה של קדושה בשלימות.

(דברי בינה)

• חלקת יהושע •

ויתאבלו ולא שתו איש עדיו עליו. (לג ד)
 על פי אמרי הרבי מלובלין זצלה"ה על
 "ויתאבלו ולא שתו איש עדיו עליו",
 שהעיקר החטא היה של עצבות [שהיו
 מתאבלים אחר החטא והולכים בעצבות ולא
 שתו איש עדיו עליו], שאיש ישראל צריך
 להאמין שיש חלק שאין נוגע שם שום חטא,
 [וכו'], שאחר כל הענינים יש השם יתברך
 בתוכם, לרמז על חלק אלוקי ממעל שנשאר
 שאין בו פגם, ומזה יכול לבוא לתקן את
 אשר פגם, 'ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים
 כולכם', יכול לבוא לתקן שיהיה בחינת
 צדיק, שנקרא חי.

פרשת פנחס

• חלקת יהושע •

רגע אחד אעלה בקרבך וכליתיך. (לג ה)
 וזה 'רגע אחד - אעלה' [שמות לג ה],
 שיוכל להעלות ברגע אחד, ולהשיג
 שלימות.

פר' יתרו עמוד כח

• ויאמר משה - לברטוב •

ואת מצבתם תשברון. (לד יג)
ר'את מ'צובתם ת'שברון, ראשי תיבות
 מות. רמז בזה, שעל ידי הזכרת
 המיתה מבטלין את הגאות, שזה בחינת
 מ'צבותם' - שזה בא מסטרא אחרא. וקל
 להבין.

עמוד קלג

כלם תחת עול מלכות שמים, ויודע שכלם
 דבוקים בכח השי"ת ועושה אותם לשם
 שמים, אז דבוקים בחיות קדושת כח
 אלוקותו יתברך שמו, וכל מה שעושה הן
 דברי תורה ומצוה, והן דברי רשות, כולם
 עולים לשורש הקדושה.

פרשת וישב עמ' עט

• זכרון משלי •

ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. (לב
 ל)

כי הממונה על ישראל הוא מפקיר עולם
 הזה ועולם הבא עבורם. כמו שאמר
 משה רבינו עליו השלום "ואם אין מחני נא
 מספרך אשר כתבת". - ובאמת מה יש לו
 להממונה, הלא אין לו לא עולם הזה ולא
 עולם הבא, ולמה לררוף אחרי התמנות.
 פרשת קורח עמ' נה

• היהודי הקדוש •

וסלחת לעונינו ולחטאתינו ונחלתנו. (לד
 ט)

כי כן הוא המדה ונכון הדבר, לבקש
 סליחה ומחילה על החוטאים מלתור
 ולבקש ביניהם צדיקים. וכך מצינו באברהם
 אבינו ע"ה שביקש "אולי ימצאון" [בראשית יח
 כט] ולא עלה חפצו בידו, ומשה רעיא
 מהימנא אחז צדיק דרכו לחלות ולהעתיר
 סליחה ומחילה בעד עמו, ונענה "סלחת
 כדבריך".

עמוד עד

